

INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

Winter editie 2010

Noord Holland Noord

ipa

WWW.IPA-NEDERLAND.NL

IPA Noord Holland Noord

In zee met nieuwe uitgever

Sergeant Mark NYPD

Sergeant Mark NYPD

08

Naar Amerika

15

Marokko

20

Voorzitter: Mariëlle Roeper-Spruijt
Knokkel 114 - 1619 AX Andijk
Tel.: 0228 515 917 (P) - 06 55 68 38 34
E-mail: Mariëlleroeper@quicknet.nl

Beheer / verkoop IPA-artikelen:
Mariëlle Roeper-Spruijt

Tijdelijke redactie
Mariëlle Roeper-Spruijt

Ambassadeur: Mirjam Hekker
Rietzanger 36 - 1628 CM Hoorn
Tel.: 0229 850 181 - 06 53 34 45 37 (P)
E-mail: rietzanger36@quicknet.nl
Mirjam.Hekker@amsterdam.politie.nl

Officieel en volledig adres:
IPA-district Noord-Holland Noord
Knokkel 114 - 1619 AX Andijk
E-mail: noord-holland-noord@ipa-nederland.nl
ABN-Amro 434637432
t.n.v. Penningmeester IPA-district NHN
Steenrijdsingel 149 - 2436 SV Den Haag
Website: <http://noordholland-noord.ipa-nederland.nl>
Coördinatie en realisatie
Ter Hoeve Uitgevers
Kerkallee 43c
6882 AM Velp
Tel: 026 - 361 59 59
Fax: 026 - 388 23 12
E-mail: info@terhoeveuitgevers.nl
Internet: www.terhoeveuitgevers.nl
Advertentie's:
Peter Hamers Media Producties
Tel: 06 - 83 04 47 87
Bladmanager:
Paul Clappers (Ter Hoeve Uitgevers)
Vormgeving:
Lukas Tweehuysen (Ter Hoeve Uitgevers)
Fotografie:
Ter Hoeve Uitgevers

Secretaris:

Vacant

Ledensecretaris:

Vacant

E-mail: roelk54@hotmail.com

Penningmeester: Edith de Groot
Moerasdoorn 13
1724 XW Oudkarspel
Tel.: 06 25 14 44 94 (P)
E-mail: edith.de.groot@quicknet.nl

Redactie IPA-bulletin

Vacant

2e secretaris: Bart Hekker
Ooghduyne 6
1787 PS Julianadorp aan Zee
Tel.: 0223 643 632 - 06 53 36 53 55
E-mail: bart.hekkert@gmail.com

Redacteur website / intranet
Wouter Osinga
Han Hoekstrahof 27
1628 WR Hoorn
Tel.: 06 41 85 99 80
E-mail: w.osinga@quicknet.nl
webredactie.noordholland-noord@ipa-nederland.nl

Van de Voorzitter

Als ik terugblik op 2010 is het een bijzonder jaar geweest, als District hebben we behoorlijk wat laten liggen. Het lijkt ook maar niet te lukken om met het bestuur te vergaderen en districtsvergaderingen uit te schrijven. Een aantal mensen van het bestuur hebben het ook niet gemakkelijk gehad dit jaar. We hebben echt ondersteuning nodig ! Het is leuk bij de IPA ! In 2011 gaan we er met volle overtuiging weer tegenaan. Waarom? In 2012 hebben we een jubileumjaar, één van de plannen is om de nationale ledenvergadering naar Noord Holland te halen, dat mogelijk in combinatie met het uitnodigen van buitenlandse collega's en als afsluiter een feestavond. Er zijn genoeg leuke dingen te doen. Op de een of andere manier ontbreekt het niet aan inspiratie maar vooral een stuk terugkoppeling van de leden en daadkracht. Laat wat van je horen..... Roel Kattouw heeft aangegeven zijn bestuursfunctie neer te leggen. Roel zit al ongelofelijk lang in het bestuur en heeft vreselijk veel goede dingen gedaan, niet alleen als ledensecretaris, maar vooral als aanjager en organisator van diverse evenementen. Roel, ik mis je inspiratie nu al. Natuurlijk willen we je niet zomaar laten gaan. Er zit wat in het vat voor je, nog even geduld! Vanaf hier wil ik iedereen een heel gelukkig Nieuwjaar wensen, laat je inspireren, herken de kansen en grijp ze, voor een ieder waar het even niet mee zit, sterkte toegewenst.

Servo per Amikeco

Mariëlle Roeper-Spruijt

Van de penningmeester

Op de najaars `Algemene Ledenvergadering, op 27 november te Amsterdam, worden de lidmaatschaps passen en auto stickers aan ons overhandigd, natuurlijk wilt U die zo snel mogelijk in ontvangst nemen. Voor de leden met automatische incasso wordt er indien mogelijk in januari afgeschreven. Het tarief voor lidmaatschap is geïndexeerd, wat neerkomt op een verhoging van 1 Euro. Het bedrag wat afgeschreven wordt is Euro 31,00. Voor de leden die zelf overmaken, hou rekening met de verhoging. Het afgelopen jaar zijn er weinig uitgaven geweest, dat betekent dat het budget voor 2011 iets hoger ligt om leuke dingen mee te doen.

IPA NOORD HOLLAND NOORD IN SAMENWERKING MET TER HOEVE UITGEVERS

Ter Hoeve Uitgevers, bij de IPA-leden onder andere bekend als uitgever van het landelijke leden-magazine de IPA-Actief, is er trots op dat een aantal IPA-districten, waaronder Noord-Holland-Noord, zich ook hebben aangesloten om het districts magazine door ons te laten verzorgen. Onlangs mochten wij op een leuke manier kennis maken met een aantal leden uit NHN, als leden van de in Heerhugowaard gelegerde Arthur Troop Pipes and Drums (zie de IPA Actief van oktober 2010). Zeer sympathieke lieden, die muzikaal ook zeker hun mannetje staan!

Op 15 november 2005 bundelden Co en Willian ter Hoeve hun ervaring in de commerciële dienstverlening in TER HOEVE UITGEVERS. De doelstelling: het aanbieden van een totaal concept binnen de sponsored media.

Nu al bijna 5 jaar lang bewijst Ter Hoeve Uitgevers zich als full service one-stop bureau met als grootste relatie de politie Nederland en diverse politie organisaties. Onder één dak verzorgen wij de opmaak, desgewenst het schrijven van teksten door eigen tekstschrijvers, fotografie (o.a. door collega's van u, die tevens fotograaf zijn), verspreiding, druk en acquisitie van meerdere (politie-)magazines. Op jaarbasis verschijnen er circa 60 verschillende full colour magazines: voor de NPSB het Politie Sport Nieuws, voor de Amsterdamse Politie Gymnastiek- en Sportvereniging De Kroniek, voor de International Police Association de IPA-Actief en met als doelgroep het hoger- en middenkader van de politie het feel-good magazine Allround Blauw (www.allroundblauw.nl).

Met veel plezier maken wij ook voor enkele IPA-districten de regionale bladen. Dat doen wij graag vanwege het persoonlijke contact met de districtsbestuurders; dit zijn immers de mensen die dicht bij de werkvloer staan. Onlangs moesten twee collega-uitgeverijen aan enkele districten te kennen geven niet meer verder te kunnen, en klopten deze districten, waaronder ook Noord Holland Noord, bij ons aan. De kennismaking met uw voorzitter Mariëlle Roeper-Spruijt was voor ons bijzonder prettig. Wij troffen een warme persoonlijkheid, met zoveel passie, en zo sterk de wens om de IPA leus **Dienen Door Vriendschap** in de praktijk te brengen, dat wij bij het maken van keuzes graag de balans hebben laten doorslaan naar Noord-Holland Noord

Heeft u op- of aanmerkingen, suggesties of anderszins iets te melden, schroomt u dan niet om contact op te nemen met uw vertegenwoordigers via noord-holland-noord@ipa-nederland.nl. Wij maken dit magazine graag, voor u!

Met vriendelijke groeten,

TER HOEVE UITGEVERS

Ter Hoeve Uitgevers,

Contractondertekening
Paul clappers
algemeen manager
Ter Hoeve Uitgevers en
Mariëlle Roeper - spruijt
Voorzitter
IPA Noord Holland Noord

SERGEANT MARK NYPD

In de zomer van 2009 kwam ik hem tegen op de Roode Steen in Hoorn. Hij stond daar met zijn NYPD politie wagen op de old-timers meeting. Kaartjes uitgewisseld en ja hoor op een regenachtige zaterdag in november hebben zijn we elkaar weer tegengekomen. Een bijzondere man. Zijn verhaal:

Hoe ben ik er op gekomen om in zo'n Amerikaanse politie auto te gaan rijden? Dat is een lang verhaal want het begon al in mijn kindertijd.

Toen ik 9 jaar oud was nam mijn vader me mee naar de film de Blues Brothers. Daar zat ook een politie achtervolging in door een winkelcentrum en door het centrum van Chicago met honderden politie auto's. En dat heeft toen zo'n indruk op me gemaakt als klein jochie dat ik sindsdien een speciaal plekje in mijn hart had voor die grote Amerikaanse (politie)auto's.

In Hoorn had je vroeger Taxi Kok die ook met zwarte & witte Chevrolet Caprices reed. Als tiener dacht ik als ik zo'n auto zag langsrijden : zo'n auto wil ik later ook!! Maar het Caprice virus sloeg pas echt toe toen ik het nieuwere model Chevrolet Caprice in Hoorn zag

rijden voor Taxi Kok. Het was alsof de bliksem insloeg in Mark – ik stond aan de grond genageld en was helemaal van de rel. Wow, die nieuwe Caprice –niet meer hoekig en vierkant maar rond en gestroomlijnd – die vond ik nog veel mooier. Die moest ik later ook hebben!!!!

Maar je weet hoe dat gaat, je begint met een oud autootje en zo'n grote bak kon ik toen nog niet betalen. Maar onderhuids bleef de liefde voor de Caprice bestaan. Jaren later kwam ik op het Oldtimerfestival in Venhuizen de Politie Voertuig Groep voor het eerst tegen. En ja hoor, ik viel weer als een blok die Amerikanen. En het werd nog erger, in 2004 kwam ik op een meeting mijn Caprice voor het eerst tegen, toen nog net nieuw en nog in het bezit van de vorige eigenaar. Dat was een keerpunt in mijn leven. Daar stond er eentje, een echte 9C1 Police Caprice, nog gebruikt in Amerika ook als echte politie auto dus geen replica maar the real deal. En nog in de kleuren van mijn favoriete korps ook, het New York Police Department!!!! Tjonge, wat zou het gaaf zijn als ik later ook zo'n auto zou hebben dacht ik toen nog. Maar om zelf een auto in Amerika te kopen, over te laten varen en importeren + opbouwen, nee daar had

ik ook geen geld voor. Daarna zakte de liefde weer een beetje in. Geen geld, geen tijd, geen ruimte, het bleef een (onbereikbare?) droom zo'n auto. Totdat ik in 2008 op het Amerikaanse auto festival in Wognum een zwarte Chevrolet Caprice te koop zag staan. Een zwarte, ex Taxi Kok auto want de beugel voor het taxi bordje zat nog op het dak. Na mijn vakantie in Amerika zocht ik op een zondagmiddag weer op internet naar die auto en toen zag ik opeens een advertentie van Johan. Hij had een andere ex politie auto gekocht en ging de zijn N.Y.P.D. Caprice verkopen !!!! Meteen begon ik hem te bellen maar kreeg geen gehoor, snel een mail gestuurd en een afspraak gemaakt. De proefrit was nog maar een formaliteit, want dit was een once in your lifetime opportunity!!! En zo reed ik na 19 jaar dromen in mijn Blauwe smurf naar Hoorn. Mijn droom was uitgekomen!!!!

Ik heb die auto niet om mee op te vallen (dat gaat toch al vanzelf, daar hoef ik niks voor te doen). Ik heb hem ook niet om politie agentje mee te gaan spelen. Ik heb hem ook niet om mee te gaan racen, sterker nog ik rijd nog netter in de Caprice dan in mijn burgerbakkie. Houd me aan de maximum snelheid en stop keurig voor rode lichten. Ik heb hem ook niet om op een mooie zondag een stukje mee te gaan rijden. Ik rijd er alleen mee als ik er zin in heb, en als het een doel heeft. En dat doel zijn eigenlijk alleen maar goede doelen geworden.

Toen ik de auto kocht werd me vanuit de PVG gevraagd wel mee te blijven doen met ritten voor o.a zieke kinderen. We rijden onder andere voor de Stichting Hoogvlieger, Stichting Opkikker, Dreamnight at Artis en diverse Truckruns voor geestelijk & lichamelijk gehandicapte kinderen. Daar hoefde ik toen niet lang over na te denken en heb me er gewoon met volle inzet ingestort. En na mijn debuut voor Stichting

Hoogvlieger in 2009 op het vliegveld van Den Helder had ik al snel de smaak te pakken. Want meestal mogen we ook met volle signalering aan rijden en de kids vinden dat te gek, en ik eigenlijk ook wel!! Omdat ik zelf geen kinderen heb had ik altijd een beetje eenkennig beeld van kinderen. Die gaan gewoon naar school, spelen binnen & buiten met vriendjes en sporten of doen andere leuke dingen. Maar als je bijvoorbeeld bij het Emma kinderziekenhuis in Amsterdam komt, en je ziet al die "kleine patientjes" dan weet je dat een gezond kind eigenlijk helemaal niet zo gewoon is. Inmiddels heb ik geleerd dat kinderen in 2 soorten komen : kinderen die je het liefste meteen weer zou willen vergeten, en kinderen die je niet kan vergeten. En sommige van die zieke kinderen kan ik nu nog steeds niet vergeten. Ik heb al heel wat kinderen in de auto gehad nu, en het liefst zou ik willen dat ze weer allemaal beter worden.

Maar als je na een Super Opkikkerdag in Zeewolde ouders huilend weg ziet rijden met hun kind weet je gewoon dat het voor hun de laatste keer was dat ze met hun kind naar dat evenement konden komen, en dat is geen leuk gezicht. Een agent maakt soms ook minder leuke dingen mee. Iedere agent in Amerika heeft ook een "hurt locker", een pijnkluisje waar hij of zij nare ervaringen instopt die ze liever zouden vergeten. Die van mij werd vorig jaar ook gevuld.

Vanuit de Stichting Opkikker kwam een verzoek om te rijden voor een doodziek meisje. Een meisje wat niet meer beter kon worden. Aangezien ik in 2009 nog mijn rookie sergeant jaar had besloot ik de rit aan te nemen. En zo stond ik op een dag ergens langs de A28 en stopte de Opkikker auto voor me. De deur ging open en voor me stond een 12 jarig meisje met blauwe ogen en een blonde paardenstaart me een beetje verlegen aan te kijken. Ik stelde me voor,

vertelde wat we gingen doen en stelde haar een beetje op haar gemak. Toen een van de vrijwilligers het gesprek van me over nam kon ik haar even van top tot teen in me opnemen. En ineens sloeg de realiteit bij me in: Zo dacht ik, dus jij gaat straks dood. Ik schrok er zelf van toen ik dat dacht, en probeerde er verder niet meer aan te denken.

Samen met haar vader en moeder en haar zusje reed ik ze terug naar hun huis, onderweg een beetje praten over wat ze de afgelopen 2 dagen allemaal al hadden gedaan en ik moest op mijn tong bijten om niet per ongeluk een verkeerde opmerking te maken over haar lot. Gelukkig had ik de Caprice bij me die me door de dag hielp en alles ging goed en ze kwamen weer veilig thuis. Toen ik weer wegreed zag ik in mijn achteruitkijkspiegel een gezin staan dat nog compleet was en me uitzwaaide, terwijl ik wist dat ze later een deel van hun gezin voor eeuwig kwijt raken. En zo zat ik op de terugweg naar huis in mijn eigen achtbaantje van emoties en ik kon niet op de stopknop drukken.

Thuisgekomen heb ik de Caprice gewassen en de film terug gespoeld en weer af laten spelen. Zo kon ik het een plekje geven op mijn harde schijf en ik dacht dat ik het wel verwerkt had. Maar een paar weken later kwam er een grote envelop thuis van de Stichting Opkikker met daarin een verslag van het gezin over hun 2 familie opkikker dagen. En meteen op de 1e bladzijde keek ik weer op een grote foto in die blauwe ogen van dat meisje en toen moest ik echt even een kikker doorslikken..... ik vind mezelf dan wel een harde maar ben ook niet van steen.

Zij vond het ontzettend leuk om in een Amerikaanse politie auto naar huis gereden te worden, met haar vader, moeder en zusje achterin als de boeven. En als ik zo een kind even haar ziekte kan laten vergeten, al is het maar voor 5 minuten dan is mijn missie al geslaagd en kan het me verder geen knal schelen wat andere mensen of agenten ervan vinden of denken dat ik in die auto rijd. Maar ik maak ook altijd wel wat leuks mee gelukkig. Onderweg op de snelweg komen mensen naast me rijden om snel een fotootje van mij in mijn Caprice te maken. Sommigen verdraaien zich zelf wel eens een nekhernia, terwijl andere mensen je weer geen blik waardig gunnen. Mensen denken soms

echt dat ik ook politie agent ben. Nee, ik ben Police en dat is hier in Nederland gelukkig wat anders. Wel krijg ik soms te horen dat ik wel op een politie agent lijk. Zelfs de speurhonden geleider van Rotterdam Rijnmond zei dat nog tegen me, ik beschouw het dan wel als een compliment. En het leukste is nog als ik Amerikanen uit de U.S. hier in Nederland tegenkom. Vooral als ze uit de staat New York, of beter nog de stad New York komen. Ze zijn stomverbaasd om "hun auto" hier rond te zien rijden, en dan heb ik ook nog het uniform aan. Zo kwam ik ook aan mijn favoriete "locker room story". Bij de Burger King in Zaandijk kwam ik een donkere Amerikaanse neger tegen. Hij vertelde me dat hij uit Brooklyn, New York kwam. O zeg ik, dan ken je deze auto's wel?? Zijn antwoord had ik nooit verwacht : Ja, ik heb er 2x achterin gezeten!!!! O zei ik weer, dan ben je een stoute jongen geweest!!!!

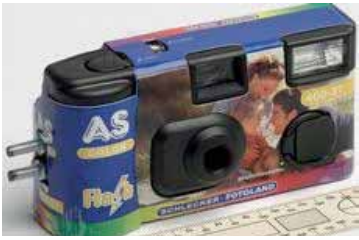
Hij lachte een beetje verlegen, en zei dat dat soms wel moest om te kunnen overleven in Brooklyn NY. Ik moest er om lachen en had wel respect voor zijn eerlijkheid.

MEEST GESTELDE VRAGEN:

Mag je zo met die auto hier rijden?? Ja hoor, want hoe ben ik hier anders gekomen? Verder is de auto na import RDW goedgekeurd met Nederlands kenteken + A.P.K. en verzekerd dus toegelaten op de openbare weg. Mag de sirene even aan?? Nee, dat mag niet van de politie. Ik heb geen ontheffing, ben geen hulpdienst en rijd altijd met een verwijderde zekering op straat zodat de signalering elektrisch afgescheiden is van de rest van de auto. Je mag me altijd aanhouden om het te controleren, de zekering zit in mijn rechter borstzak.

Sergeant Mark. Highway Patrol. New York Police Department

STROOMSTOOTWAPEN

Groningen - Een 16-jarige jongen uit Hoogezand heeft kortgeleden een zelfgemaakt stroomstootwapen moeten inleveren bij de politie. De jongen had het wapen gemaakt

van een wegwerpfotocamera. Door er twee pooltjes aan te verbinden kon hij anderen een stroomstoot geven door op de flitsknop te drukken. Politiewoordvoerder Anthony Hogeveen zegt dat het voor het eerst is dat de politie een dergelijk zelfgebouwd wapen aantreft. In Rotterdam is eerder wel iemand opgepakt die een mobiele telefoon had omgebouwd tot stroomstootwapen. De Hoogezandster viel in december in zijn klas op met het wapen. Hij liet het omgebouwde came-raatje zien aan een klasgenoot. De docent vertrouwde het niet en alarmeerde de politie

PERSOONLIJKE VEILIGHEID

BEKIJK DIT APPARAATJE
Bekijk het HEEL GOED

ALS JE NAAR EEN CYBERCAFÉ GAAT OF EEN PC IN EEN HOTEL GEBRUIKT, CONTROLEER DAN OF DIT APPARAATJE OP DE PC ZIT.

Het apparaatje zit tussen de kabel van het klavier en de ingang op de PC. Het bewaart alle wachtwoorden die de PC-gebruiker ingeeft op het klavier. Het kan worden

gebruikt in cybercafés, tentoonstellingen, hotels, luchthavens... Speciaal wie het internet gebruikt om in zijn bankrekening te gaan kan het slachtoffer worden van deze fraude. Het apparaatje slaat ALLES wat je ingeeft op. Controleer dus zorgvuldig de PC in een openbare plaats voordat je hem gebruikt.

IYG IN IERLAND

De Internationale Jeugdontmoeting (IYG) in Ierland zal worden gehouden van 24 juli tot 7 augustus 2011. Het thema van de ontmoeting is groenleven in een groene omgeving. Deelnemers moeten in 2011 16 of 17 jaar zijn op het moment dat de ontmoeting start. Aankomst zal zijn in Dublin. Op 4 locaties in Ierland zal het thema groen leven in een groene omgeving worden uitgedragen. Het zal gaan om een mix van geschiedenis en cultuur. Verblijf is op de politie opleidingschool het Garda college. Naast leermomenten is er ook veel ontspanning, zwemmen, abseilen, grotwandelingen, kanoën, duiken, surfen en wandelen. De Kosten worden geraamd op € 700,- Opgave voor deelname bij de algemeen contact secretaris van IPA Nederland vóór

eind april 2011. travel@ipa-nederland.nl Opgave aan de organisatie in Ierland doet de algemeen secretaris van IPA Nederland. Meer informatie kunt u lezen op de website www.ipaireland.ie

Pensioenleeftijd ook verhoogd bij de politie

AANBIEDINGEN VOOR IPA LEDEN

Met een aantal gerenommeerde event bedrijven

zijn afspraken gemaakt voor aan biedingen aan IPA-leden. De eventbedrijven opereren in verschillende sectoren variërend van theaterproducties, pretparken, musicals, watersport, 4x4 trials, musea en educatie. De aanbiedingen variëren van voordeel bij de aanschaf van toegangskarten, last minute aanbiedingen, speciale IPAdagen en vrijkaarten. Naast deze aanbiedingen zullen de event bedrijven in de IPA ACTIEF en in de nabije toekomst op de IPA Website, geregeld prijsvragen met leuke prijzen aanbieden. Aanbiedingen zijn terug te vinden in de IPA nieuwsbrief en in de IPA ACTIEF. Leden die op de hoogte willen blijven van alle aanbiedingen kunnen zich abonneren op de IPA nieuwsbrief door opgave van hun e-mailadres aan Communication@IPA-Nederland.nl. Last minute aanbiedingen ontvangt u dan ook direct in uw mailbox.

Henk Meester

NAAR AMERIKA

EVENVOORSTELLEN.

Mijn naam is Willem Postma. Ik ben 23 jaar en woon in het kleine stadje Bolsward. Sinds 2006 ben ik werkzaam bij de politie in Noord-Holland Noord en werk op dit moment bij de BPZ in Hoorn. Afgelopen zomer ben ik op vakantie naar Amerika geweest, dit was een mooie gelegenheid om daar eens een kijkje te nemen in de keuken van de politie.

IPA

Via collega Marielle Spruijt, maakten wij kennis met de mogelijkheden van de IPA. Ik had er wel eens wat over gelezen maar was niet op de hoogte over het feit dat ze veel voor je, als collega kunnen betekenen, wanneer je in het buitenland op vakantie bent. Het leek mij een goede keus om lid te worden van de IPA. Via een contact persoon in Nederland, heb ik gelijk mijn wensen kenbaar gemaakt. Het leek mij geweldig als ik een dag met politie van Los Angeles mee kon draaien. Zij konden mij vast een rondleiding geven door de achterbuurten van de stad en mij wegwijs maken op de schietbaan van het grote politiekorps LAPD. Mijn verzoek werd direct doorgestuurd naar een contactpersoon van de IPA in Amerika. Met dit vooruitzicht in het verschiet kon de vakantie niet snel genoeg beginnen.

NAAR AMERIKA

Het is altijd een droom van mij geweest om eens naar Amerika te gaan. Het landschap, de steden, de bevolking, eigenlijk alles trok mij aan. Maar wanneer neem je die stap om daar naar toe te gaan? Zoals je misschien kunt raden is een dergelijke reis redelijk prijzig en vergt het een hoop voorbereiding. Afgelopen

zomer was het dan zo ver. Samen met een vriend en tevens collega; Dennis van der Veen, hebben we de reis gemaakt. De 18 daagse reis zou ons langs 4 staten voeren, zijnde: California, Nevada, Utah en Arizona.

Het leek ons leuk om op basis van eigen vervoer door Amerika te trekken. Zo kun je zelf je route bepalen en houdt je de controle over je tijdsbesteding. Bij het reisbureau Jan Doets hadden we een huurauto geregeld. De auto konden we ophalen in San Francisco.

RONDLEIDING

Op de tweede avond in de prachtige stad, maakten wij direct kennis met de collega's van het San Francisco Police Department. Dennis en ik liepen door de stad en zagen daar een agent staan. Hij was keurig in uniform gekleed en had een bakje Starbucks koffie in zijn hand. De andere hand had hij in zijn zak gestoken. Hij tuurde rustig voor zich uit. Dennis en

ik besloten om een praatje met de man te maken. De agent was erg vriendelijk en stelde ons allerlei vragen. Zo kwam de man erachter dat wij collega's van hem waren. Zijn reactie was erg leuk om te zien. Hij vroeg ons of wij ons konden legitimeren. Dit was een mooie gelegenheid om ons IPA pasje te laten zien. En het werkte.. De agent stelde voor om naar zijn patrouille auto te lopen en ons een rondleiding door het politiebureau te geven. En daar sta je dan om tien uur in de avond, in een gigantische stad met een agent te praten die je dolgraag wil rondleiden. In één woord fantastisch! Onderweg naar zijn dienstauto viel het oog van de agent op een aantal zwervers.

Deze zwervers hielden zich waarschijnlijk hinderlijk op want de agent benaderde ze met de woorden: "get the fuck out of here"! Een benadering die wij in Nederland redelijk agressief achten?!

Onderweg naar het bureau, in de dienstauto, vertelde de agent iets over de voertuigen. Het was duidelijk dat de voertuigen lang niet zo uitgerust zijn als bij ons. De randapparatuur is echter wel van hoge kwaliteit. Zo kunnen zij vanuit het voertuig, kentekens scannen en krijgen zij de melding op hun scherm.

Op een gegeven moment stopte de agent bij een oud gebouw. Langs het trottoir stonden een tweetal dienstwagens geparkeerd. Hier moest het politiebureau dus zijn. Tijdens het uitstappen kwamen er nog twee dienders aangelopen. Er werd naar ze geroepen " These guys are from Holland!" De twee dienders kwamen gelijk op ons af en stelden zich netjes voor. Het viel ons op hoe vriendelijk wij werden ontvangen. Gelukkig hadden wij een aantal politie emblemen mee zodat wij die konden ruilen met een van hun. Eenmaal binnen vielen we gelijk met de neus in de boter. Er was net een verdachte aangehouden en dus mochten wij even in het computersysteem kijken hoe dat werd verwerkt. Het bureau zag er

verder oud en chaotisch uit. Op de televisie zie je nog wel eens een politiebureau van binnen, waar op de bureaus stapels papieren liggen en voorzien zijn van oude computers. Dit blijkt ook de realiteit te zijn. Na ongeveer een half uur ervaringen te hebben uitgewisseld, werden wij weer keurig bij ons hotel afgezet. Dit belofde wat voor de rest van de vakantie...

BEKEURING

Onderweg naar Las Vegas, komend vanuit Death Valley, reden wij door de woestijn op een kilometers lange rechte weg. De maximum snelheid op die weg was 65 Mp/h. Omdat het zo rustig en er geen gevaarstelling was, reed ik iets sneller dan de toegestane snelheid. Dennis had ondertussen zijn ogen even gesloten. In de verte zag ik een auto ons tegemoet komen rijden. Ik kon niet zien wat voor auto dat was want de zon had het wegdek flink verwarmd, waardoor het leek of dat er water over het wegdek stroomde. Toen de auto dichterbij kwam, zag ik dat het de Highway Patrol was. Ik besloot om wat gas terug te nemen. Plotseling zag ik in de binnenspiegel een grote stofwolk. Toen werd het mij duidelijk dat de auto was gekeerd. Met de optische en geluidssignalen aan, kreeg ik een stopteken. De agent vertelde mij dat ik meer dan 100 Mp/h had gereden. Ik was het hier niet mee eens en vertelde hem dat ook. Hij vertelde vervolgens dat

LOS ANGELES

Helaas is het niet gelukt om in Los Angeles een dienst met de LAPD mee te draaien. Waar de oorzaak ligt is mij nog steeds niet duidelijk. Er werd mij meerdere keren verteld dat mijn contact gegevens waren doorgegeven aan het contact persoon in Amerika. Ook tijdens de vakantie heb ik meerdere malen een internetcafé opgezocht om toch te kunnen mailen met de IPA. Helaas zonder resultaat. Ik heb niets gehoord vanuit Amerika. Dit vind ik erg jammer. Uiteraard heb ik zelf ook contact proberen

ik minstens 80Mp/h had gereden. Dit is natuurlijk vreemd want hij hoort exact te weten hoe hard ik heb gereden. Uiteindelijk kreeg ik een bekeuring voor het rijden van 80 Mp/h.

Door mijn ervaring met de IPA pas in San Francisco, had ik goede hoop dat ik hier wat kon regelen. De agent wou hier echter niets van weten en bleef strak in zijn rol. Wat mij opviel was dat hij erg oplettend was en niet gediend van enige kritiek. Dit komt misschien ook omdat hij solo reed. Als je in de woestijn alleen aan het werk bent, moet je wel scherp en alert zijn. Ik vroeg aan de agent hoe hij mijn snelheid dan had gemeten. Hij vertelde mij dat er een soort laser in de auto is gemonteerd die de snelheid kan meten van het verkeer wat hem tegemoet komt rijden en het verkeer wat hem gaat passeren. Ook vertelde de agent, dat hij getraind was om met het blote oog te kunnen zien hoe hard iemand rijdt. Bij dat antwoord heb ik even de andere kant opgekeken om de man vervolgens een fijne dag te wensen. Ik wacht nog steeds met spanning af op de bekeuring die ik krijg thuis gestuurd.

te leggen met de politie in Los Angeles maar dit bleek niet op zo'n korte termijn haalbaar te zijn. Wij hadden graag wat meer ondersteuning van de IPA gehad. Onze tip is dan ook om zo vroeg mogelijk, voor vertrek je afspraken en wensen concreet te maken.

Mocht u ooit nog eens naar Amerika willen, laat u dan niet tegenhouden. Het is een bijzonder land met veel bezienswaardigheden. Wij hebben het in ieder geval erg naar ons zin gehad.

Willem Postma

MAROKKO

BEETJE VREEMD, MAAR WEL LEKKER!

Begin oktober een weekje in Marokko vertoeft, een rondreis gemaakt van Casablanca naar Marrakech, Fez, Meknes, Rabat en via Casablanca weer naar huis. Heel veel gezien en wonderlijke verhalen gehoord van diverse gidsen.

Gids Hassan vertelde ons dat zijn moeder een hekel had aan toeristen, "ze komen hiernaartoe en stelen al ons geld uit de muur" Gelukkig weet ze nu dat dat gewoon pinnen is. Marokko heeft een koning, Mohammed 6. Die is aan de macht sinds 2000, met trots wordt er over hem verteld, hij heeft gezorgd voor ziekenhuizen, scholen, infrastructuur, hygiëne en opbloei van het toerisme. Hoewel over hem ook grapjes gemaakt worden, onderweg kwamen we langs de Koninklijke boerderij, daar gaan de koeien iedere avond in bad, worden ze gemasseerd en in de winkels staan melkproducten met het predicaat koninklijk. Kost ook wel een hele dirham meer.

Dan zijn vader Hassan 2, dat moet toch wel een onverlicht despoot zijn geweest. Uiteraard zijn de verhalen licht gekleurd, toch zal er een kern van waarheid in schuilen. Al het geld van het land maar opmaken aan gebouwen waar niemand wat aan heeft, drugshandel, corruptie. Voor mij als toerist levert dat fantastische plaatjes op om naar te kijken, vooral de mozaïken, het houtsnijwerk en de prachtige gipsen ornamenten hebben veel indruk gemaakt. Natuurlijk zijn er mooie en minder mooie gebieden in het land, het valt op dat op het platteland veel plastic en zwerfafval is. Eindelijk begin ik te begrijpen dat het best fijn is om een moskee in de buurt te hebben, er is daar scholing, ondersteuning en tijd voor sociale contacten en natuurlijk het geloof, de Islam. Constant wordt er benadrukt dat het niet zo streng is en ook de kritische vragen worden goed beantwoord. Wat ik geleerd heb is: ieder mens heeft een boekje bij zich, met goede pagina's en slechte, goede pagina's (hassanat) kan je verdienen, door op tijd te bidden, eten geschenken en geld weg te geven en goed te leven. Een ochtend gebed om 05.00 uur levert al snel 27 punten op. Heb je geen geld dan kan je met een klein kettinkje gaan zitten en de kraaltjes verschuiven, het is het gebaar van geld geven en zo ben je er toch mee bezig. De slechte kant (seiat) blijft, die moet je zoveel mogelijk zien te beperken.

door dat je die kan wisselen bij de telefoonwinkels, het is bijna onmogelijk om op andere manieren aan kleingeld te komen. Verder heb ik heus wel eens teveel betaald, hoewel het ritueel van loven en bieden zeker wat oplevert. We hebben heerlijk gegeten, zelfs een half schaap, groenten doen ze niet zoveel mee, neem vooral iets mee voor je darmen, wij hebben zelf geen last gehad, driekwart van de anderen wel. Hou er ook rekening mee dat de Marokkaanse whisky ook wel de mint thee een laxerende werking heeft. O ja, heel belangrijk, je mag daar geen paleizen of politiemensen fotograferen, daar kom je niet mee weg, ook niet met een muntje. Gelukkig kwam ik Faysa tegen tijdens een sanitaire stop in een plaatsje wat nagebouwd is als Lausanne. Ze wilde niet met me poseren, maar ze vond het niet erg dat er een foto gemaakt werd. Even later komt ze terug met een sleutelhanger met de Marokkaanse vlag erop. Mijn vakantie kon niet meer stuk want ik had de magische sleutelhanger!

Op een vrijdag zijn we op pad in de Medina van Fez. Ineens wordt het heel druk in de smalle straatjes en we worden in een kledingwinkel gedropt. Iedereen vertrekt naar de moskee want er is een bijzondere spreker (Imam). Het was een leuke winkel hoor, na een half uurtje komen de winkeleigenaar en onze gids heel tevreden terug. Inmiddels is er heel wat afgepast en wordt er afgerekend. Dan mogen we ook nog een kijkje nemen door de deuren de moskee in. Ziet er gezellig uit, mensen die met elkaar praten en het gesprek van de Imam nog doornemen. Aan de buitenkant van de muren zijn er, voor vrouwen en mannen apart, ronde gaatjes in de muur, daar kan je geld inwerpen en vragen om een labaccara. Dat is een gunst bijvoorbeeld vragen om gezondheid, of zwanger worden of kracht om bepaalde gebeurtenissen het hoofd te bieden. Als je een foto wil maken van mensen gaat dat muntjes kosten, gelukkig had ik op dag 2 al

